

**Martyrernas minne. Legender af L.T.
Kosegarten. Öfversättning af F. T.
Stor...**

Kosegarten, Ludwig Gotthard Theobul,

81 G Br.

Vigtigt
at læse
før
0.

Martyrernas m i n n e.

Legender

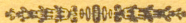
af

L. T. Kosegarten.

Øversættning

af

F. Th. Stormhjelms-Engelstjerna.

Sthlm
1860.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 311

PROBLEM SET 1

2013

PROFESSOR JOHN H. COOPER

2013

Martyrernas

m i n n e.

Legender

af

L. T. Kosegarten.

Öfversättning

af

F. Th. Stormhjelms-Engelstjerna.

Stockholm,
på Sigfrid Flodins förlag.

Handwritten title in a decorative Gothic script, likely the name of the book or manuscript.

Handwritten text, possibly a subtitle or author's name, in a Gothic script.

Handwritten text, possibly a date or a specific reference, in a Gothic script.

Handwritten text, possibly a name or a specific reference, in a Gothic script.

Handwritten text, possibly a name or a specific reference, in a Gothic script.

Handwritten text, possibly a name or a specific reference, in a Gothic script.

Stockholm,
Tryckt hos G. Westrell, 1860.

Till Fritänkaren J. N. Gramér.

Titaniskt hån blef frukten af din slit,
Och egenkärlek är din läras stämpel;
Du svenske Herostrat, trots allt ditt nit,
Det vill ej brinna ditt Dianas tempel!

Ej nog du twiflar; — tron förkastar du!
Och anser fromheten som barn af töcken,
Will profelyter få och i ett nu
Bli en profhet i otrons fria öken.

Doct Straufs sjönt — ett flarn på lifwets elf,
Då christendomen står en ek i styrka;
Som han, pygmé, du ej dig pröfwat sjelf,
Men will dock pröfwa Anden i vår kyrka.

Hwad hån! Din själ är då en kylig höst,
När Christi lära der ej sällhet tänder;
Men will du se, hur mäktig fröjd och tröst,
Hon skänker, läs — Martyrernas Legender!

Die Geschichte des Reiches

Die Geschichte des Reiches ist eine lange
und schwierige Aufgabe, die alle
Kräfte des Reiches erfordern.

Die Geschichte des Reiches ist eine
lange und schwierige Aufgabe, die
alle Kräfte des Reiches erfordern.

Die Geschichte des Reiches ist eine
lange und schwierige Aufgabe, die
alle Kräfte des Reiches erfordern.

Die Geschichte des Reiches ist eine
lange und schwierige Aufgabe, die
alle Kräfte des Reiches erfordern.

Öfversättarens förord.

En witter domare har, för mer än fyratio år sedan, på det fördelaktigaste sätt uttalat sitt omdöme öfwer Rossegartens legender.

Också bära de den sanna prägeln af Christlig tro och sublim enkelhet; hwar rad andas, så att säga, den skärfaste oskuld; hwarje stycke är lifasom en suck från martyrernas grafwar.

Några af Rossegartens fromma dikter hafwa också redan blifwit öfversflyttade på wårt språk.

För flera år sedan utgaf nemligen Runeberg en samling öfversättningar af folksagor, der fem af den tyfste skaldens legender förekomma; dessa, som kunna läsas i Runebergs Samlade Arbeten, benämnas: "Lieben und Leiden der heiligen Agnes" (Den helige Agnes' kärlek och lidande); "Das Brod des heiligen Jodocus" (Den helige Jodoci bröd); "Das Amen der Steine" (Stenarnas Amen); "Hilarius' Sitz" (Hilarii säte); "Der Handschuh der heiligen Kunigunde" (Den heliga Kunigundas handfke). Ett stort antal dylika dikter återstå dock, hwilka, mig weterligen, icke blifwit förswensskade, och har detta gifwit mig anledning, att söka, efter min ringa förmåga, på wårt språk öfversflytta den fromme diktarens heliga minnen.

Slutligen will man här, efter pålitliga källor, meddela en kort biographi öfwer författaren, helst denne en längre tid warit swenskt undersäte. Se här hwad om honom står att läsa i Brockhaus' Real-Encyclopedie:

Ludwig Theobul Rossegarten föddes 1758 i Grevesmühlen, en Mecklenburgiskt köping, tre mil från Wismar.

Sedan han här erhållit sin första bildning, studerade han i Greifswald, war sedan en tid informator i en adlig familj och blef derpå Rector scholæ i Wolgast i Swenska Pommern.

1792 erhöll han anställning som prost på ön Rügen samt blef följande år Theologiae Doctor.

Här på denna patriarchaliska ö tillbragte han en lycklig tid i skötet af naturen, sin familj, poesien och vetenskaperna, tills han, efter en så lång och aktningssvärd embetsförvaltning, år 1807 erhöll kallelse till Greifswald, der han dog som Theologiae Professor och Pastor 1818.

Frukterna af sitt arbete har han tid efter annan meddelat den litterära werlden; och har han förvärfwat sig stort deltagande och många wänner genom sina romaner, (t. ex. Ida v. Plessen), sina poemer, sina Rhapsodier, sina legender, sitt Britiska Odeum, sina epist-idylliska dikter, Zucunda och Dsärden, sina fosterländska sånger samt genom åtskilliga öfverfättningar, bland hwilka Richardson's Clarissa fördelaktigt utmärker sig.

Johannes på Pathmos.

Ater skärptes min syn. — In i himmelens djup genom rymden
Genom oändelig rymd trängde min vingade blick.
Sittande på sin stol jag såg Den Gamle. Vid stolen
Böjde för människans skuld blödande lammet sitt knä.
Höger och wenster derom och i ööfwerstädliga fjerran
Stodo med strålände skrud, släktände kransar i hår
Tallbösa skaror församlade dit från floder och stränder,
Dessa från Ganges och Niln, dessa från Jordan och Phrath.
Klädde i hwitt och med palmer i hand och med krans ifring
hjesan

Ropa de wäldigt: hell, hell Lammet och Herran, wår Gud
Amen! ropa, beswarande dem, de heliga chörer;
Amen! ropa de tolf; Amen! de två gånger tolf;
Amen! de ägonbemängda, de sällsamt formade djuren,
Hwilka ej natt eller dag hwila från Skaparens lof.
Amen! ropa de, pris och kraft, tack, ära och styrka,
Högghet och herrlighhet åt lammet och Herran, wår Gud!

Häpnande stod jag der stödd mot ledande engeln. Förintad
Ejst min ändliga kraft blifwit af synernas tal.

— Wet du wäl hwilka de äro och hwarför de hit hafwa
kommit?

Frågade engeln. Ej jag, qwad jag, Du, Herre det wet

Swarade engeln mig gladt: ur stor bedröfwelse komma
Äro många du ser, fast dem ej sorgen förqwäft.
Ser du, de renat sin skrud; hwart ringaste spår utaf synden
Hafwa i lammets blod dessa till siff planat ut.
Derföre skina och nu så klart deras kläder; ej wisnar
Winkande palmen uti deras jungfruliga hand.

Öwigt skola de stå för Herrans stol och för Lammet,
 Tjenande andar, med fröjd firande natt liksom dag,
 Icke de hungra, ej törsta ni mer, ej skola de signa
 Neder för middagens brand, skälfiwa för midnattens frost;
 Men till ambrosiöf äng skall Lammet på bete dem föra,
 Watta ur bäck af kristall; Fadern med tröstande hand
 Torka skall tårarna bort från barnens kind; och för ewigt
 Blånas de ut ur den bok, hwarest de tecknade stått.
 Engelen talade så och skildes ifrån mig. Förhänget
 Kullade neder derwid, sinad war synernas ström.
 Ensam jag blef och kring mig i den gräsliga öken förnam jag
 Intet, blott hafswägens dån, som emot stranden sig bröt.

Den heliga Brigittas mjölk.

Till den heliga Brigittas boning
 Målkades en sjuk och fattig qwinna
 Under sommarmidda'ns stränga hetta.
 — Mjölk för Guds skull; — ropade den arma;
 En dryck frisk, söt mjölk nu mig förunnna,
 Eller jag försmäktar här på stället! —

Ängslig lopp Brigitta fram och åter
 Ut i matsal, uti kök och kamrar,
 Ingen droppe mjölk dock stod att finna.
 — Den i Cana gjorde win af watten
 Kan och watten uti mjölk förwandla,
 Sade hon och lopp till wattenkruket.
 Förde, full af sann förtröstan, detta
 Till den arma qwinnans torra läppar.

Öwigt qwinman njöt af ljuswa drycken,
 Sade wederswidt: så wißt jag lesiwer,
 Aldrig har så ljuslig mjölk jag druckit.
 Fromma fru, som ni mig hjälpt, så hjälpe
 Gud och Er en gång i sista stunden!
 Sade qwinman och gick sina färde.

Den helige Martini rockärm.

När Sanct Martinus en gång gick till kyrkan,
Han beddes af en bettlare om kläder.

— Kom med mig, bad Martinus, wände om,
Bjöd tjenaren att en rock den arme gifwa
Och då han dröjde, gick Martinus sjelf
Med tystnad till sitt tränga soscgemak,
Tog af sig sin käftan och blott med låpan
Betäckt, han räckte klädnaden åt mannen.

När tjenaren sedan kallade till messan,
Blef Sanct Martini swar: min wän, en klädnad
Mig skaffa först, så will jag sedan komma.

Men tjenaren sade: ingen står att finna.

— Gå dock, abboten bad, en drägt mig skaffa!

Tro mig, den arme skall ej fåfängt söka.

Och misflynt tjenaren sig begaf till torget

Och köpte för sju penningar en trasa

Tunn, sliten och för kort; och wände åter

Och kastade den misnöjd till hans fötter.

Men tåligt tog abboten upp den trasan,

Gick till sitt rum och tog den skyndsamt på;

Gj gaf han akt uppå, att rocken knappt

Betäckte knät och ännu mindre armen.

Till kyrkan gick han så och läste messan

Och kring hans hjesa strålade en gloria.

Men när abboten bedjande hof händern

Mot himlen opp, då sjönko ned till skuldran

Kaftanens korta, alltför korta ärmar;

Och nakna syntes nu hans magra armar.

Då såg man plötsligt englahänder glänsa;

Med gyllne ledjor och med perlesnören

Omwira de den frommes nakna armar,

Och högt en stämma ljöd: ej blottad mer

Den wara skall, som will sig sjelf beröfwa,

Att kärleksfullt min nakenhet betäcka.

Margaretha och Draken.

På wifna halmen i en fuktig håla,
 Der groddor squäfte och der ormar hwäste,
 Låg Margaretha, religionsmartyren.
 Nu blödde jungfruns späda, fina kropp
 Af tusen sår, dem gisseln henne gifwit
 Och som jernkammens taggar hade plöjt.
 Dock sällt des finne war. I wällust samnt
 Des själ. Hon tåligt lidit qual och smärta
 För Den, som henne in i döden älskat.
 För henne, full af sådan tröst, sig tedde
 Som marmorstenar hålans gröna stenar
 Och halmens wifna, ruttna knippa tycktes
 Nu henne mjukare än esjerdum.

Och jorden slumrar; men den fromma wakar
 Dock än i hålans midnatt, då i hast
 Ett gräsligt sken den swarta natten lysste.
 I röda glansen af det hemsta skenet
 Den fromma jungfrun såg en fjellig drake,
 Som fruktanswärdt sitt grymma hufwid höjde;
 De mörka wingarne nedhängde tungt
 Och swansen brokig, krökt i tusen ringlar
 Sågs plöja marken; ur hans wida öga
 Framjungar blirt på blirt; ur röda swalget
 Tre hwasfa tungor lika swärd framskjuta.
 Nu, som att i ett tag uppfluka henne,
 Mot jungfrun hwäsande widundret rusar.
 Men Margaretha, minnandes de orden:
 "På drakar och huggormar skall du stiga,"
 Stod upp med lugn och späda foten höjde
 Och djerft den satte på lindormens nacke.
 Då krökte sig den orhörda masken
 Högt tjutande wid jungfruns späda fötter.
 Af qual han sargades och qwidde så:
 — Håll, jungfru håll! hör upp, du ofskuldsfulla!

Din fot är som af jern och hästens kraft
Förkrossar, jungfru, mina senor alla.

Men sträng och allvarsam den ädla jungfrun:
Du, odjur blir ej fri, förru du bekänner,
Hwad namn du bär och hwad du will hos mig.

Och ängsligt stönade den fege masken:
Den, som åt Eva fordom äpplet räckte,
Som uti öknens frestade din Herre,
Som i Ischarioths swarta själ for in,
Den dina bröder dag och natt förföljer,
Den är jag, jungfru . . . Håll! o, gör mig fri!

Doç sträng och allvarsam den höga jungfrun:
Ej fri från mig du blir, förru du bekänner,
Hwad här du will hos mig, hos Christi brud.

Och ängsligt stönande qwad fege masken:
Försträcka dig jag wille, dig förleda
Allt du förnekade din wän. Doç we!
Stor är doç ofkulds makt och trones kraft,
För stark för mig, för hela helwetet.
O gör mig fri, jag beder dig, o jungfru!

Doç sträng och allvarsam qwad ädla jungfrun:
— Ej för du blifwer fri, än du mig swär,
Du gräslige, att aldrig åter sära
Mitt öga med din åsyn och bedröfwa
De sista ögonblicken af mitt lif.
— Jag swär det, jungfru, fege masken ropar,
Blott gör mig fri, bönsfallande jag ber.
Helwetets qual årtusenden jag lidit,
Doç ej ett pulsflag, ej ett ögonblick
Jag qwalen, som din fot mig ger, kan lida.

Far hän, qwad nu den gudinwigda jungfrun,
Far hän och följ minnet af din wanmakt

Med dig, du odjur, bort till qvalens ort.
 Och jungfrun drog sin fot derpå tillbaka
 Och draken flydde; jungfrun blef allena
 Af himlens ljus och himlens frid omskrålad.

Ave Maria.

Hugo, den käre riddarn, mätt på fården
 Och böjd för högre wärf gick till abboten
 Och ifrigt bad att inom klosters murar
 Så tagas mot, men blott som weidselig broder.
 Abboten det förtröt, att ädle riddarn
 Till ringa tjenstebröddren skulle sällas;
 I sjelfwa Orden uti brödraringen
 Han wille föra sådan ädel kämpe.
 Och en af bröderne abboten bjöd
 Att lära riddarn Breve; — tappre frigarn
 Gj wan att lära, nu af allt ej fattar
 Mer än två ljufwa ord: — Ave Maria.
 Ave Maria — war derpå hans lösen,
 Ave Maria — war hans ed, hans bönsuck
 — Ave Maria! snystar han om dagen,
 Ave Maria stannar han i drömmen.
 Ave Maria — war hans hymn hwar morgen,
 Hans benedicite — Ave Maria!
 Ave Maria — war hans bift; — det ordet,
 Han qwad, då hjertat brast, — Ave Maria.
 När nu begrafwen war den ädle riddarn,
 Sköt upp en lilja ur den frommes kulle,
 Och tydligt läste man, och det i guldkräft,
 På hwarje blommans blad — Ave Maria.

Den käres trädgård.

Dorothea ung och späd och ädel
 Wandrade en bitter stig — till döden.

Willigt gick hon dit den ädla jungfrun,
 Prisaude sig lycklig att för honom,
 Som en gång på koret blödt för henne,
 Så sitt rena blod omsider gjuta.

Wännerna, som henne talrikt följde,
 Greto, snyftade och händern wrede.
 Förebrående hon till dem sade:

— Wänner! hvarför gråta? Se jag fröjdas!
 Hvarför snyfta? — Dorothea jublar!
 Hvarför händern wrida? — Dorothea
 Klappar sina händer; ty förhänget
 Hafwer fallit, wäl är rollen spelad.

Och man war i hjertat utaf wintern.
 Då en hagelstur brast lös ur molnen;
 I desamma öwad den fromma jungfrun:
 Åh, hur rå är denna lust! Hur häftigt
 Öfan hwiner! Huru bar och öde
 Ligger jorden nu i wintern... Wäl mig!
 In en liten stund och jag skall wandra
 Med den käre i den käres trädgård.
 Sköna rosor skall min wän mig plocka,
 Gjuwra frukter ifrån träden bryta,
 Swila skall jag i den käres armar
 Wid kristallklar bäck i silkesgräset.

Jungfrun talte så i barnslig ofskuld.
 Och landfogdens tjenare, Theophil
 Sade hånande, då Dorotheas
 Fromma ord han hörde: Nå, så stika
 Då ock mig af dessa sköna rosor,
 Då ock mig af dessa gjuwra frukter,
 Som der wära i den käres trädgård.

Uttrycksfullt hon blickade på honom:
 Öwad du beder skall dig ske, o yngling,
 Öwad hon, log och slöt så lagn sin wandring.

Då hon offerplatsen nu uppnådde,
 Då hon nu den sköna världen signat,
 Då hon sagt farväl åt sina vänner,
 Då hon nu i kretsen knäböjt hade,
 Stod en gosse skön för hennes ögon,
 Klädd uti en himmelsfärgad mantel
 Här och der beströdd med gyllne stjernor.
 Håret gullgult var i lockar krusadt
 Och smaragdgrönt wingpar honom prydde
 Och i handen bar den sköne gossen
 Liten korg af silfvertrådar wirad,
 Der tre äpplen och tre rosor lågo.

— Dyra syster, qwad den sköne gossen,
 Dessa rosor, dessa röda äpplen
 Skickar dig den käre från sin trädgård.

— Gode broder, qwad den fromma jungfrun,
 Dessa äpplen, dessa röda rosor
 Till landfogdens tjenare Theophil
 Genast bär och honom säg, som minne
 Dorothea sänder dem till honom.
 Sade; winkade derpå till biddeln
 Och den sköne hufvud föll till jorden.
 Men med ifwer sköne gossen hastar
 Till landfogdens tjenare Theophil,
 Som i tankar sluten stod wid fönstret
 Uti fogdens hus; han vänligt räckte
 Honom korgen och med tonwigt sade:
 — Dessa äpplen, dessa rosor sänder
 Dig nu som ett minne, Dorothea.

När han hörde Dorothea nämnas,
 När han såg de röda sommarbarnen
 Spira upp i winterns stränga kyla,
 Då han slog sig för sitt bröst med snyftan:
 — We mig. Gud, min Gud har jag försädat,

Christi kyska brud förhånat! We mig!
Helga jungfru, bed för mina synder!

Öch landtfogdens tjenare Theophil
Strax omvände sig i tro på Christus
Öch predikade med kraft; åt Trälsarn
Wann han mången själ och efter tapper
Strid han pryddes med martyrens krona.

Den helige Gangolfs brunn.

På en af sina pilgrimsfärder kom
Den fromme Gangolf i Campanien
Till en af brunnarne och njöt af wattenet
Öch lofsjöng Gud, det war så friskt och klart.
Men brunneens egare då kom och sade:
— För hundra penningar jag säljer brunnen.
De hundra penningarne gaf den fromme,
Drog glad sin wäg och kom omsider lyckligt
Allt till sin hemort i Burgundien;
Öch fann sin maka sittande för dörren.

— War glad, o hustru, qwad han, hwad of felar,
Det har jag funnit i Campanien.
Den bästa brunnen widt och bredt i landet
För hundra penningar nu köpt jag hafwer.

— Du dåre! säg, hwad gagnar of en brunn,
Som är belägen trettio mil från hemmet?
Lugnt Gangolf qwad: har du ej läst hwad Christus
Sagt: — "Om din tro of wore mindre än
Ett senapskorn, och du till berget sade:
Berg, häf dig upp och kasta dig i hafwet,
Så skulle berget lyda." I den tron
Har jag den källan köpt i fjerran landet.
Så talade pilgrimen och tog stafwen
Öch stötte den med kraft i marken . . . Senast
Flög högt i lusten sköna wattenstrålen,

Swal, friskt, kristalliskt ren och silfverklar;
 Och ännu qväller källan der i dag,
 Men i Campanien war den försvunnen.

Den heliga Scholasticas bön.

Scholastica, den gudinvigda nunnan,
 Den fromma Benedicti syster, brodern
 En gång om året plägade besöka.
 På wanlig tid hon syntes der en gång
 Och såsom wanligt steg abbotten neder
 Ifrån sitt berg i hast, för att med systern
 Förtroligt språka uti närmsta byn.

Och qvällen kom, ty solen re'n sig sänkte;
 Dock än Scholastica och Benedictus
 Med ämnesrika samtal sig förnöjde.
 Och solen sjönk och aftenrodnan glänste;
 Det fromma paret satte sig till bordet
 Och foro fort att pläga heligt samspråk.
 Och aftenrodnan sjönk, upp månen gick,
 Från frida himlen blixtra stjernor klara,
 Då qwad den fromme munken: sen är stunden,
 Farväl! Och himlen ware med dig syster!

Dock aningsfull Scholastica till honom:
 — Blif hos mig, broder, denna enda natt.
 Hvem wet, om wi så återse hwarandra;
 Hur snart flyr natten ej! Dö låtom tala,
 Till morgonen om himmelrikets fröjder!
 Dock Benedictus qwad: hur kan du sådant
 Begära, syster; Ej det höfves munken,
 Att bliwa utom sina klostermurar
 En enda natt. Sag måste gå. Farväl!
 Men då Scholastica, den fromma, stödde
 Mot bordet sina händer, och sitt anlet'
 I dem hon dolde, och med sådan kraft

Hon bad, att mellan hennes knäppta fingrar
 I rikligt antal tårar nederfälllo.
 Men förän hon sitt anlete från bordet
 Upplyfte, fluggades den klara himlen
 Och åskan dånade och blirtar glänste.
 En häftig storm stäck hastigt opp. Ett slagregn
 Den rädda trakten när och fjerran dränkte;
 Omöjligt blef abboten och hans wänner
 Att denna natt till klofret återwända,
 (Ly brant war berget, wåta stigen slipprig.)
 Abboten mislynt quad: hwarför, o syster
 Har du mig detta gjort! Hur mäktar munken
 De regler ära, som abboten bryter!
 Då swarade hon wänligt: trogne broder,
 Dig bad jag och blef icke hörd. Jag bad
 Min Gud och han bönhörde mig. Han wet,
 Han ser min kärlek. Må wi glada wara!
 Och glad abboten war med kära systern
 Det återstående af natten. Ute
 Hwen stormen wilddt och regnet smattrade.
 Men se, det gudiniwigda paret gladdes
 I himmelskt samspråk. Mycket nu de tala
 Om ewigheten och des fröjder alla
 Och om det ljuswa hoppet, att en gång
 På Herrans anlete der se och ewigt
 Hos Honom med de dyra wänner blifwa.
 Så snart förflöt den korta sommatnatten;
 Förbi war stormen. Wederqwickande
 Gick solen upp; och Benedictus skildes
 Nu uti frid ifrån sin kära syster.
 På tredje dagen dog Scholastica;
 Och i det ögonblicket, då hon dog,
 Såg Benedictus hennes rena själ
 Till himlen lif en duswa upp sig swinga,
 Då slog hans hjerta. Och en stämma hördes:
 "Abbotens regler äro wärda ära,
 Dock kärleken är wärd en större ära."

Den helige Francisci ömhet mot djuren.

Kärleksfull den helige Franciscus
 Bar mot alla skapade Guds väsen,
 Upptog massen medlidsamt från vägen,
 Att ej wandrarns fot den trampa skulle;
 Bar från eget bord wid hårda wintern
 Till sin lilla biswärms win och honung.
 Och på klippan gick han fram med andakt,
 Tänktande på den, som nämndes klippa;
 Sol och måne och de klara stjernor
 Inneslöt han i Guds wård och kärlek;
 Eld och watten, blommor, träd och foglar
 Han dem bröder eller systrar nämnde;
 Bar med dem så wäl bekant och ofta
 Plågade med dem förtrogna samtal.

Och de skapade Guds väsen alla
 Åstakade sin wän af hjertat åter;
 Elden wärmdde, men ej brände honom,
 Regnet swalkade, ej wätte honom,
 Bien förde till hans mun sin honung,
 Ormar wänligt slickade hans händer,
 Wargar följde strax hans wink och foglar
 Flöge ut och in i klosterkammarn,
 Smulor hemtade ifrån hans läppar,
 Lyhönade och till den frommes samtal.

När en gång han ej predika kunde
 För ett antal swalors skarpa drillar,
 Bad han wänligt: mina kära systrar,
 Mycket länge ha'n I språkat; turen
 Ware nu hos mig! En stund blott biden,
 Till Guds ord för folket jag förkunnat.
 Och de tego, lyhönande till Ordet,
 Toro sedan fort, att åter drillas.

När en gång i lunden myriader

Muntra foglar jubilera hördes,
 Sade till sin tjenare Franciscus:
 Våra systerar lofva nu sin fader,
 Låtom då ock oss i syfkonringen
 Våra böner sjunga! Blötsligt tystna
 Alla foglar, lyfnande till sången,
 Toro sedan fort, som förr, att jubla.

När en gång han i Benedigs kärtraft
 Såg, hur myriader foglar lekte,
 Guldt förmanande han quad: o systerar,
 I stor orsak hafwen Gud att lofva,
 Lätta wingar har han Eder gifwit,
 För att swäfwa i den klara rymden,
 Hafwer Eder prydt med mjuka fjädrar,
 För att Er mot köldens styrka skydda,
 Hafwer Er bestärt den ljuswa sångens
 Adla gåfwa som uppsrifkar sinnet;
 Mildt för Er den fromme fadren sörjer,
 Spisar, swalkar, värmer, skyddar Eder,
 Utan att I spinnen, sån och skörden.
 Kära systerar, mån I det betänka
 Och den gode Fadren hjertligt älska.

Så han talade och alla foglar
 Lyfnade till wännens fromma lära,
 Lyfnade med wingen spänd och halsen
 Framåtsträckt och lilla näbben öppnad;
 Toro sedan fort, som förr, att leka.

Madegunda.

Elisabeth den fromma kungadottren,
 Bland Warburgs fattiga sin hemgift delte;
 Från när och fjerran strömma folk i skaror
 Dit, för att gåfwedelningen beskåda.
 Der stodo ung och gammal, fru och flicka

Tätt slutna samman, och i deras midt
Stod Radegunda med det sköna håret.

Elisabeth fastän sitt verk hon skötte,
Bemärkte dock den sköna Radegunda.
Förundrad frågar hon: Hvem är, mig säg,
Den jungfru, som der står med sköna håret?
Då svarade en qvinna: Radegunda,
Borgfogdens dotter är det; hon, som folket
Blär kalla jungfrun med det sköna håret.

När så Elisabeth det fromma verket
Fulländat, winkar hon den hulda flickan
Och talar henne till, men under talet
Hon grep en sax och innan någon än
Förmädde ana sådan list, så skar hon
Uti ett tag allt hår från flickans nacke.

Då utbröt Radegunda klagande:

D we! o we! o we! hwad har mig skett!
D we! o we! o we! mitt sköna hår.
Hwi, herrskarinna, gjorde du mig detta!
Mitt sköna, långa, blonda silkes hår,
Mitt hufwuds krona och mitt ljuftwa smycke,
Min högsta fröjd har du mig grymt beröfwat;
Du stränga fru har uti werldens åsyn
Och inför mina friare mig skymfat.
D we! o we! o we! mitt sköna hår,
Mitt hufwuds krona och min högsta glädje!
Så klagade i tårar Radegunda. —

Ljuft förebrående Elisabeth:

Gif dig tillfreds, min dotter; hwad jag gjort,
Jag till ditt bästa gjort, ty wet, mitt barn
Att detta sköna, blonda hår war nätet,
Hwarmed dig Satan hade omkringspunnit.
Den minsta utaf dessa blonda lockar
War snaran, hwarmed synden dig ominärjde;

Det finaste af dessa flkeshår
 War blott ett hamprey, som wid werlden band dig.
 För Baals säfänglighet du hittills böjt
 Ditt knä, men hör, mitt kära barn, hör upp
 Dermed och tjena nu blott Gud och dygden.

Då rödes jungfrun och hon sjönt med blygsel
 Ned till den frommes fot och quidde så:
 Wäl Herrans ande talat genom dig,
 Wäl du mitt hjertas inre genomskådat,
 Wisst war jag ofta böjd att wända om
 Och slita mig från werldens slärd och nöjen,
 Dock mig tillbaka höll mitt stöna hår.
 Far bort du snöda glans, du syndens snara,
 Far bort säfänga fröjd från mina ögen,
 Far bort o werld med all din herrlighet!
 Jag tjenar Gud från denna stund och dygden!
 Så jungfrun quad och offrade förståndigt
 Sin snöda fröjd och räddade sin själ.

Eremitens katt.

En eremit, som delade med katten,
 Den ensam stod utaf hans skatter åter,
 Mat, dryck och läger, bad en gång till Gud,
 Att Han sin tjenare förkunna wille
 Wid hwilket helgons sida plats och lön
 För detta lifswet wore honom ämnad.
 Och swaret lydde: "Wid Gregorii,
 Romis biskops"!...

— Huru, sade eremiten,
 Mig, som allt bortgaf för din skull, o Herre,
 Du ställer bredwid en af werldens store,
 Som leswer dyrt i prakt och öfwerflöd?

— Du dåre, njutningen, ej egandet
 Dhelgar, swarades; wet, mindre njutning

Utas sin glans och högghet denna påfve
 Förunnad blef, än dig förunnad blifwit,
 Om blott du stryker ryggen på din katt.

Den helige Cecilias brudnatt.

Cecilia den ädla romarinnan,
 Som re'n som litet barn åt Gud sig lofwat,
 Blef likwäl wigd med en Valerian,
 En ädel telning af Valeriesläkten.
 I stärdfullt gulltyg trädde bruden in,
 Dock bar den ädla under bröllopsdräkten
 På blotta kroppen front en tagelskjorta.
 Och strängar klinga, flöjter spela glädtigt
 Och rundt ifring war dans och fröjd; blott hon,
 I tankar sänkt, Gud prisade och bad,
 Att nu den stora plan, som hon beslutat,
 Må henne lyckas. När nu ynglingen
 Den sköna bruden till brudkammaren förde
 Och henne warmt slöt i sin famn, då sade
 Cecilia, den gudinwigda jungfrun:

Min wän, en hemlighet jag will förtro dig,
 Så widt du swär, att aldrig den förråda.
 Den unge mannen swor. Då qwad Cecilia:
 Så wet, en engel har min kärlek wunnit,
 Förtrolighet med mig han hafwer plägat,
 Och wakar öfwer mig med sådan kärlek,
 Att om som make du mig nalkas skulle,
 Så skulle wanmakt gripa dig och swindel
 Och dina krafter skulle plötsligt mattas,
 Din ungdomsfriskhet skulle wisna bort.
 Dock wille du försnä all lustans yra
 Och egna mig en broders kärlek bara,
 Så skall min brudgum äfwen wara din,
 För dig liksom för mig sig uppenbara,
 Med himlafrösder hälsa dig som mig.
 Och mannen qwad: att på ditt ord allena

Ett sådant under tro, du ej begäre!
 Men om, Cecilia, du mäktar wisa
 Mig engeln, och om han sig ter som engel,
 Så will jag wördsamt dig och honom ära.
 Dock finner jag hos honom kött och blod,
 Wid Hercules, jag honom genast mördar
 Och äfwen dig med detta goda swärd.

Cecilia quad: du skall den engeln skåda,
 Så widt du tror och dig och låter döpa.
 Så skynda nu igenom stadens port,
 Följ Appii wäg till wägens tredje milsten;
 Der skall du finna några fattiga
 På wägen liggande. Och säg till dem:
 "Cecilia befäller Eder föra
 Mig till den fromme biskopen Urbanus,
 En hemlighet jag honom har att säga."
 De skola göra hwad du ber. Du åter,
 Så snart du kommer till den fromme mannen,
 För honom nämner allt hwad jag dig upptäckt.
 Urbanus skall dig döpa. Återkomma
 Du skall till mig och allt det underbara,
 Jag dig har anförtrott; du då får skåda.

Och gjorde ynglingen som jungfrun sade,
 Fann männen wid den tredje stenen, fann
 Wid en af martyrgrafwarne Sanct Urban.
 I böljande talår stod framför honom
 Den wördnadswärde gubben, och i handen
 Han höll en bok. Valerianus nu
 Förkunnar honom jungfruns fromma budskap,
 Som föga syntes wäcka hans förwåning.
 Han tager boken, öppnar den och läser:
 — "En Gud, en tro, ett dop, en ewig Herre,
 En allas Far, som öfwer alla är,
 Och werkar genom alla och för alla
 Och bor uti oss alla!" Tror du det?

Jag tror det, sade ynglingen och döptes,
 Och flög tillbaka till brudkammaren,
 Och fann Cecilia med engeln tala.

Stor engeln klarhet var. Och himmelsk frid
 Sken kring hans anlete, det barnsligt ljuswa;
 Mildt allwar thronade på höga pannan
 Och kring hans läppar ljuslig glädje lekte.

— Välkommen, sade engeln, välkommen
 På sanningens och lifwets wäg, o yngling!
 Wäl har du handlat, att din brud du följt;
 Ty jordisk kärlek drager ned till jorden,
 Till himlen stiger helig hjertats kärlek.

Twå kransar flätade af ros och lilja
 Tog engeln fram och sade ljus och fridfullt:

— Här, tagen dessa kransar af min hand;
 I paradiset har jag sjelf dem plockat
 Ut Eder, ofskuldsfulla, rena, kyska.
 Öbrwisna skola dessa blommor aldrig,
 De ej sin ljuswa döft beröfwes skola.
 Men Eder ärbarehetens krans skall smycka,
 Till des I byten den mot martyrkronan.

Så engeln. Och med egen hand han fäste
 De sköna kransar kring de kyskes hjesa,
 Och skildes ifrån dem. Men full af sällhet
 Sjönl jungfrun till Valerii bröst och sade:
 — Ja, jordisk kärlek drager ned till jorden,
 Till himlen åter själens kärlek stiger.

Den helige Agnes' brudsång.

Den, som min själ har kär,
 Han eger ej sin life,
 Så för Hans kärlek då
 All annan kärlek wike!

Ly allt det goda, som
 Hos andra älskas må,
 Min brudgum eger det
 I större mått ändå.

Är börden för oss kär,
 Min vän högborn nämndes,
 En sannan Gud af Gud,
 Fastän Han icke skändes,
 Att vinna till sin brud
 Slafswiman, ringa nog;
 Och i förnedringsfrud
 Beledd för henne dog.

Är makten för oss kär,
 Min brudgum är allsmäktig,
 Han kan allt hwad han will,
 I sina verk så präktig.
 Hos honom gifs mig skygd
 Och bistånd, hjelp och råd;
 Med honom står jag trygg
 Mot owäns öfwerdåd.

Är rikedom oss kär,
 Min vän har statter rika,
 Som skänka säker fröjd
 Och sinnet ro tillika;
 Hans grufwa blir ej tom,
 Hur mycket Han än ger,
 Ju mer hans brud begär,
 Han henne ger det mer.

Och har man dygden kär,
 Min vän är just den källa,
 Der dygden föds till lif,
 Der hennes wågor qwälla;
 Och dygd i rikligt mått
 Han ger åt dem, som tro,

Som i Hans kärleks skygd
Med trohet wilja bo.

Är stönheten och kär,
Så vågar tryggt jag säga:
Att icke himlen sjelf
Så skönt lär något ega,
Såsom min brudgum; se,
Blodröd, snöhwit är Han;
Af Honom stönhets pris
Gj någon taga kan.

Är wännens åsyn kär,
Att, ingen wän dock mäktar,
Att vara jemt och när,
Min wän blott, ty Han släktad
Sin tröst kring mig alltjemt,
Dch städs hos mig är qwar,
Dch hwart bekymmer så
Ifrån min själ förtar.

Dch är och äran kär,
Se, den min brudgum gifwer,
Är outslägligt stor
För den, som trofast blifwer.
Ty hon, som wärdig brud,
Bli'r Herrans barn i frid,
Dch får på Christi thron
Sin plats för ewig tid.

I röda gullet klädd,
Man henne ser den frida
I skruden, som Han skänkt,
Stå wid Hans högra sida.
Af englar wördas hon,
Kring henne wakt de stå;
Guds alla wäsen och
Wälsigna henne må.

Ja, herrlig är min wän,
 Och så de gåfwor rika,
 Hwarmed Han tröstar mig
 Och fröjdar mig tillika.
 Allt hwad jag derom wet,
 Det är wißt ringa än,
 Och mer jag fattar det
 En gång i himmelen.

Till des min kärlek skall
 Hwar stund nå ökad styrka,
 Och i sin heta glödd
 Min wän osägligt dyrka.
 Min kärlek styra skall
 Mitt tal, min gång, min ro,
 Ja, hwarje tanke blott
 Bli barn utaf min tro.

Med dig jag will hwar stund,
 O Jesu Christ, blott wandra;
 Dig prisa skall min mun,
 Min tunga framför andra.
 Min sång skall stamma om
 Min fröjd, min hjertetröst,
 Till en gång stum jag får
 Mig hwila wid Ditt bröst.

Den heliga Agnes' wigsel.

Broder Emmeran gudstjensten skötte
 Uti kyrkan helgad Sancta Agnes.
 Troget han sin fromma syfla skötte,
 Tjente redligt Gud och sina helgon.
 Gud war honom när, så ock Guds moder,
 Närmaft honom war dock Sancta Agnes.
 Mången stund han stod föränt i tankar
 Framför underlöna helgonbilden,
 Aldrig mättad af den ljuswa synen.

Dock omsider tändes brodrens hjerta
 Af desß skönhet, som knappt life egde.
 Jordisß kärlek fattar honom. Knappt
 Han betvingar frestelsen, den leda;
 Väfwande till siff att duka under
 Gick den fromme till den helga fadren,
 Biktade sin nödd, bad honom gifwa
 Sig en maka i hans stora fara.

Wäl betänkte sig den helge fadren,
 Drog derpå en gyllne ring från fingret,
 Och, meddömkande hans swaghet, qwad han:
 — Du, min broder, skall en maka finna,
 Gå till Sancta Agnes, lemna ringen,
 Säg: i kraft af makten, mig blef gifwen,
 Will jag att af dig hon ringen tager,
 Och din hustru blir och såsom maka
 Dig allt framgent ära will och älsta.

Glad och tacksam mottog brodren ringen,
 Gick till bilden af den fromma Agnes,
 Räckte ringen fram och troget nämnde
 Hwad den helge fadren nyß förkunnat.
 Se, då räckte bilden ut sitt finger
 Till hans möte och emottog ringen
 Och drog fingret prydt dermed tillbaka.

Mycket glädde sig den fromma brodren
 Att en sådan herrlig maka. Slocknad
 War nu syndalustan i hans hjerta.
 Uti ro och renhet så till döden
 Han umgänge plögade med helga
 Agnes, med sin dyra, trogna maka.

Arsenii syn.

Arsenius hör en stämman till sig tala:
 — Kom, menskans gerningar jag will dig wisa!

Och ut gick eremiten första gången,
 Och såg en mohr, som flittigt högg sig wed,
 Och samlade deraf åt sig en börda,
 Och, då att lyfta den han ej förmådde,
 Med nya wedtrån han den ständigt öfste.

Och ut gick eremiten andra gången,
 Och såg en menniska, som ur en damm
 Upp watten hemtade med håligt kärlet.
 Förlorad möda war den mannens möda,
 Ty wattnet återflöt och dammen ständigt
 Blef lika full och lika tomt blef kärlet.

Och ut gick eremiten tredje gången,
 Och såg två djerfwa ryttare i sporrsträck
 Med starka och på tvåren lagda bjelkar
 Framstorma wildt emot ett tempels portar.
 Förgäfwes storma de; de studsa åter
 Beständigt; ewigt blifwa de derute.

Då bad Arsenius: Gud mig förklara,

Swad jag har sett; och tolkningen war denna:

Den mohr, som ständigt ökade sin börda,

Den menska är, som många synder gör,

Och allt för swag, att mälda dem betwinga,

De gamla synder jemt med nya ökar.

Den däre, som med sållet watten öfste,

Är den, som stundom handlar godt, men oftast

Dudt deremellan gör; sin slit, sin möda

Med dygdens frukt förlorar lätt en sådan.

De galna ryttare, som wilja spränga

Utt sin dårskap tempelporten, äro

De, som med wäld och hån och fräckhet hota,

Bestorma himlens borg; och dock förgäfwes!

Ty blott för ödmjukhet och tro och kärlek

Sig öppna mäktar diamantporten.

Jungfrun från Antiochia.

Fädrens sägner de heliga och förtälja om jungfrun,
 Hvilken den skönaste war utaf qvinnor i Antiochien,
 Och dock war hennes själ mera skön än den sköna gestalten.
 Stadens ädlaste söner derför hennes hand sökte winna,
 Eldigt ynglingar täfla derom; med kedjor och smycken,
 Och med sällsynta perlor derhos och ädlaste stenar
 Dygdiga jungfruns bewägenhet de försökte att winna.
 Men för heliga män wore perlor och stenar som kisel,
 Ty hon hade sin själ åt Kristus högtidligen lofwat.

Proconsulus brorson, som sökt hennes hand, ej kunde fördraga,
 Se sig försmädd och derför för Proconsulun förde han henne.
 Talade: gudarna hånat hon har och tror uppå Kristus.
 Handla, dig lagen är känd, hwad pligten dig bjuder mot henne.

Proconsulun talade: antingen nu du åt gudarne offerar,
 Eller du sändes på stund till traktens falaste qvinnor.

Stor hennes ängest nu blef öfwer walet; dock snart inspirerad
 Hopade plötligt hon ut med till himmelen lyftade blickar:
 — Herre jag räddar min själ, min kropp dig öfswes
 att rädda!

Hopande så hon fördes då strax till det gräsliga stället.
 Sedan hon här någon stund hade dwalts i brinnande böner,
 Trädde fullrustad en krigare in med blixtrande wapen.

— Frukta, Christinna, dig ej, qwad ynglingen mildt, ty
 jag kommer,

Kommer att rädda din dygd, o mö; din sorgsfrud, den lätta
 Utbyt i hast emot krigarens drägt; spänn harnesklet kring dig,
 Skölden och swärdet tag an och gå att rädda din ära.

Tankfull hon stod och förwänad derhos, den dygdiga jungfrun,
 Säg uti främlingens blick och betänkte det farliga rådet.

Ynglingen manade dock den försagda med hjertliga orden:
 — Dröj ej, Christinna, dig faran är när, wällustingar
 wänta;

Ja, förtro dig till den, som blef döpt genom tron uppå
Christus.

och hon dröjde ej mer; men den lätta skuden, hon burit,
Lade hon rodnande af och sin kropp i en skimrande rustning
Dolde hon, owan derwid; och det häfwande hjertat med oro
klappar mot pansaret hårdt; och den wäldiga hjälmbusken wajar
Öfwer de bländande skuldrorna på den dygdiga flickan.
och så gick hon med skräck bland wäktarne känd dock af ingen.
Knappt hon i säkerhet war, så bröto den yppiga stadens
Fräcka, wällustiga ynglingar in, men sunno, o under,
Flickan den fina förwandlad uti en krigare kraftfull.
Hånande släpa de ynglingen nu, den fruntimmersslädde
Inför Proconsuln, som talade så, betagen af undran:

— Julius, hwad, det är du? Höfs sådan förklädnad en
krigsman!

Julius så: det krigaren höfs, att dygden beskydda!
Christen jag är och från skam jag Christi brud hafwer
skyddat.

Werkställ, dig lagen är känd, hwad kejsarnes stadgar förkunna.

och till döden blef ynglingen förd på Proconsulns befallning.
Då nu blocket war redo och höjd den dömande bilan,
Störtade dit under winkar och rop den räddade jungfrun.

— Håll, håll inne, ej honom, men mig, mig yrhugget höfives!
Talade; ilade dit och knäfvöll wid ynglingens sida,
och med af kärleken tårbemängd blick hon yttrade detta:

— Öirige, detta din mening då war? Den ewiga glädjen
Wille du byta med mig och skänka mig jordiska lifwet.
Håll, håll inne, ej denna, men mig, mig yrhugget höfives!
Ropade så. Han såg upp och qwad den älskande mannen:
— Trones och kärlekens död, o låtom of dö den tillsamman!

Se uti ynglingens armar då sjönk ljust gråtande flickan:
— Trones och kärlekens död, o låtom of dö den tillsamman!
och de trones och kärlekens död tillsamman of dogo.

Den helige Francisci sopsång.

När Sanct Franciscus af en inre brand
Förtärd låg döende uppå sitt läger,
Och då hans matta öga werlden såg
Blott dunkelt och lifsom uti ett fjerran,

— Hwad äro bröddren, qwad han, Lucidus,
Leo, Juniperus, Bonaventura,

Och hwar Siëlis, hwar mitt hjertas tröst?
Och bröddren stodo kring hans usla läger,
Af stum och helig sorg och smärta rörde.

— Här, fromme fader äro wi, de sade,
Låt höra hwad din själ utaf öf önskar!

— O sjungen, bröder, bad den döende,
O sjungen än en gång för mig Lossången,
Som jag har diktat för Sanct Damian;
Hwartill Pacificus musiken satte.

Enstämmigt sjungen den, på det att anden
Den kämpande, af tonens makt upplyftad,
Till ewighetens Herre må sig swinga,
Till källan för allt ljus, all salighet.

Så bad Franciscus och Pacificus
Begynte sjunga med sin klara stämma
Lossången och de andra stämde in.

— Högt lofswad ware Gud, den Herrlige,
Den Högste, Störste, Skönaste. Allena
Hans riket är och makten, herrligheten.
Högt lofswad ware Gud, den Herrlige,
Högtlofswad han för sina wäsen alla,
Oklanderligt och dygdefullt är allt,
Ty hwad han skapat hwarje brist ju saknar.
Högtlofswad ware Gud den Herrlige
För solen, för vår höga, sköna syster;
Hon är sublim att skåda; ty i henne
Allspeglar Herran Gud sig sjelf med lust.
Högtlofswad ware Gud, den Herrlige

För månen äfwen, för vår trogna bröder,
 Hans ljus är mildt och klart. Allt kreatur
 Förnöjer sig utaf des frida strålgans.
 Högtlofwad ware Gud, den Herrlige
 För våra bröder, för de klara sjernor,
 Som blicka neder underbart och huldt.
 I myriader från azurblå fästet.
 Högtlofwad ware Gud, den Herrlige
 För våra bröder, för de fyra starka
 Och höga elementer, segrens herrar;
 Eld, watten, luft och jord. Och elden lustig,
 Ryskt wattnet är och lusten frisk och jorden
 På gåfwor lika rik, som glad att gifwa.
 Högtlofwad ware Gud, den Herrlige
 Och för de fyra bröder, som bemöda
 Sig hwar uti sin tur att jorden smycka;
 Den unga wären kläder den i grönt
 Och sommarn smyckar den med doft och blommor,
 Med guld och purpur stras den af hösten
 Och kläds af wintern i jungfrulig hwithet.
 Högtlofwad ware Gud, den Herrlige
 För regn och frost och snö, för ljungeldsstrålen,
 Som klyfwer molnen och igenom stormen
 Djerft rullar fram och wäcker wägen opp,
 Och lysar skogens natt och cedern bräcker.
 Högtlofwad ware Gud, den Herrlige
 För de små wäsen, som med spåda tungor
 Så skönt lofsjunga Honom. Räktergal,
 Din skarpa drill hörs Honom prisa; lysa,
 Ditt fina qwitter Honom prisar och.
 Högtlofwad ware Gud, den Herrlige
 För våra bröder, för de troende,
 Som lyda Honom, som med tålmod
 Sin smärta bära, som hwar skymf förlåta,
 Som stifta fred och med allt nit och iswer
 Bemöda sig befordra Herrans rike,
 Ty Hans är Rike, Kraft, Makt, Herrlighet.

Så sjöngo brödrén. Lyfnande der låg
Franciscus; än en gång han sig nu reste
Ifrån sitt hårda läger, såg sig kring
Och drog en sakta snät, hvarpå han slöt
Sin lefnad och sin sång med dessa orden:
— Högtlofswad ware Gud, den Herrlige,
Högtlofswad för vår bror, den stilla döden.
We den, som döer och hafwer dödligt syndat,
Men den, som offrat har sin egen wilja
För den Dändeliges helga wilja,
Wäl den! Den skadar ej den andra döden.
Amen! Högtlofswad Gud! Halleluja!
Så sjöng Franciscus, återstjönt och dog.

Sungfrun från Nicomedia.

Nicomedia! du täcka dotter
Af Propontis, Asiens blåa öga,
I din solbelysta trädgård blomstra
Många ädla, doftbemängda blommor,
Dock hwem är den skönaste af alla!
Juliana, dotter till Proconsuln,
Juliana, Dorylai enda
Kära barn, i börd, behag och skönhet
Ingens like, glänste framför alla,
Hon, den skönaste ibland de sköna.

Wänner, älsken I att Er fördjupa
I en fromsint fornwerlds töckenminnen,
Och att under klostrens höga korshwalf
Wandra, läsande de halst förgångna
Orden på de nötta marmorstenar,
Och om I ännu med barnsligt sinne
Tron på kärlekens och trones under,
Hören då, hur Dorylai dotter
För sin kärlek led, i tron ståndaktig.

Uppvärt uti hedendomens mörker,
 Fann den lilla späda, goda flickan
 Ljusets väg och lifvets väg dock tidigt.
 Fadren offrade åt hedna gudar,
 Verldens tomma flärd deß moder sökte;
 Modrens böjelser och fadrens offer
 Rörde likväl ej den lillas hjerta.
 Något bättre anande, hon wandrar
 Rängs med bäcken i sin faders trädgård;
 Ser hur bäckens böljor långsamt rulla,
 Ser med undran astonmolnen skrifa.
 Ser de tyfsta stjernorna gå upp,
 Och ett namn, ett underbart och herrligt
 Tyckte hon sig se i hvarje blommas
 Räckta blomfalk, och i astonrodnans
 Eldhaf och i stjernans gyllne chiffer.

Men af anden lärd den lilla börjar
 Snart att stamma det förtrodda namnet:
 — Fader, hwistar hon, fördojde Fader,
 Min och stjernornas och blomstrens Fader,
 Som mitt bra låtit upp, mitt öga
 Öppnat och upplöst min tungas fjetterar,
 Fader, mig ditt anlete förklara,
 Att jag Dig, o Fader, måtte känna,
 Helig hålla och Din wilja följa,
 Heligt lefwa, — saligt en ång dö.
 Så i ensald och med andakt bönsöll
 Juliana och den fromme Fadren
 Dröjde ej sitt goda barn att kalla.

Och sju somrar räknade Juliana,
 På en wacker qwäll den nästa sommarn
 Flickan ensam gick i fadrens trädgård,
 Satte sig till sist i gräset neder,
 Och af bäckens sorl och fogelånger
 Waggades hon in i ljustwa drömmar.
 Se då stod en gosse, enkelt strad,

Underbar och med ett gullgrönt wingpar
Framför drömmerskan och qwad förtroligt:

— Juliana! den ej Sonen älskar

Kommer ej till Fadren. Gå till Sonen

Och till Fadren skall dig Sonen föra.

Så han talade och war försvunnen.

Juliana, utur drömmen waknad,
Hörde än de ljuswa toner klinga,
Låg i, tankar uppå dem försjunkne;
Då, som sänd från den fördolde Fadren,
En herdinna nalkades från ängen,
Satte sig i gräset hos den lilla,
Henne tog uti sitt knä och mycket
Skönt och herrligt talade om Sonen.
Huru jungfrun i en ringa krubba
Honom födt och huru hon hos lammen
I den hårda krubban honom bäddat,
Hur wid hennes bröst så ljust Han hwilat,
Huru natten war så klar kring Honom,
Huru herdarne och hur de wise,
Hwilla stjernan följt, tillbådit Honom,
Hur Herodes welat döda Honom,
Hur de enda hade smädat Honom,
Hur de goda hade trott på Honom,
Hur så mild och kärleksrik Han varit,
Huru alla fromma barn han älskat,
Dem uppå sitt knä så wänligt lyftat,
Dem förmanat, tröstat och wälsignat,
Huru Judas Honom sist förråde,
Huru judarne anlagat Honom,
Hedningarne dömt och korsfäst Honom,
Hur Han bad och hur Han dog på korset,
Hur Han uppstod på den tredje dagen,
Hur till sin och till wår Far Han uppsor,
Att till Honom wisa wäg för barnen,
Som bland alla äro Honom kärast.

När herdinnan detta tal fulländat,
 Qwad hon: tror du? — Ja, blef flickans genswar.
 Då högtidligt reste sig herdinnan,
 Ledde barnet till den klara bäcken,
 Och med djupa handen tog hon watten,
 Och tre gånger stänkte på des hjesa.
 Döptes så den lilla Juliana
 Utti namn af Fadren, Sonen, Anden.
 Derpå lemnade herdinnan flickan.

Östare från denna dag besökte,
 Gladare från denna natt fördröjde
 Juliana sig i fadrens trädgård.
 Dwaldes der i ostörd ro allena
 I betraktelse och bön till Herren.
 När en gång hon under bönen slumrat,
 Stod änyo gossen framför henne,
 Swilken hon förut i drömmen skådat,
 Och i handen bar han twenne kransar
 Af snöhwita liljor war den ena,
 Och den andra af blodröda rosor.

— Kära syster, qwad den täcke gossen,
 Dessa kransar will jag dig förära;
 En är bilden af en jungfrus renhet
 Och den andra af ett blodigt bröllop;
 Dessa båda kransar Gud bestårt dig;
 Tag dem båda -- och dem troget wårda.
 Sade; och det kära budet flydde.
 Juliana, utur drömmen waknad,
 Hörde än de ljufwa toner klinga,
 Låg i tankar uppå dem försjunken,
 Fann de kransar, henne gossen hjudit,
 Upptog dem och såg på dem med glädje
 Swarje dag och fröjdade sig hjertligt,
 Att dem sinna blomstrande och friska.

Tiden gick. Från barn till flicka vuxen,
 Hon från flicka nu till jungfru mognat.
 Femton wärat räknade Juliana;
 Liljan lik, som skjuter upp wid bäcken,
 Blomstrade så smärt och skön Juliana,
 Skön mer än Bithyniens döttrar alla,
 Skönare än stadens skönsta jungfrur.

Heliodorus, då en ansedd yngling,
 Ser den ädla jungfrun, älskar henne,
 Och hos fadren om des dotter beder.
 Gj förkastligt syntes detta anbud,
 Wäl förbrjd hans dotter syntes blifwa
 Med en så förmögen man, som denne;
 Derför gaf han friaren sitt löfte.
 Dock helt annat tyckte Juliana.
 Gj behagar det den ädla jungfrun,
 Att affäga sig sin jungfrukrona,
 Att förverka så sitt barndomslöfte,
 Eller skada sina ljufta fransars
 Friska glans och jungfruliga skönhet.
 Mången list hon fann och förewändning,
 Att fördröja denna leda högtid,
 Att afsträcka den förwägne friarn.

— Lumpet synes, qwad, med låtsadt högmod
 Hon, den anspråkslöfaste bland qvinnor,
 — Lumpet synes det Proconsulns dotter,
 Att en ringare sin hand att gifwa;
 Heliodorus blifwe först min like,
 Om han will sin slägt med min befrynda.

Heliodorus harmades å tallet,
 Drar åt Syrmium till kejsarhofwet,
 Söfvar mycket guld och återwänder
 Såsom öfwerdomare och ädling;
 Och om jungfruns hand han åter beder.

Dock med hån och låtsad snålhet qwad hon,
 Fast så fri från hwarje skymt af snålhet: —

— Lätt ej winnes Dorylai dotter,
 Egarinnan till så många skatter;
 Heliodor för mina fötter lägge
 Allt det kosteliga werlden eger,
 Om han will sin slägt med min befrynda.

Heliodor ej sina skatter sparar,
 Samlar allt hwad kostbart werlden egde,
 Ost- och west=bart hån; Egyptens bysius,
 Dphirs guld, Arabiens dyra kryddor,
 Tyri purpur, Sererfolkets spånad,
 Österlandets tadellösa perlor,
 Södderns glöddande och rika stenar
 Semte nordens mångbesjungna glesium,
 Allt han lade ned för jungfruns fötter,
 Wisß att nu den dyra handen winna.

Dock, försmående hans skänker, qwad hon:
 — Icke slika skatter jag värderar,
 Mastens spånad ej, ej ringa kiselu
 Kunna winna Julianas hjerta.
 Bragder blott förmå det, sköna bragder
 Säsom Hellas wunnit dem och Roma.

Heliodor, som detta talet sårat,
 Bytte hastigt togan ut mot sagum,
 Drog i fält att skydda Romariket
 Och slog Daciern och slog Sarmaten,
 Wände hem med mången wälförwärfwad
 Segerkrona, mångt ärr och stridshugg.
 Sina stridsfår, ärr och kronor alla
 Lade han för jungfruns fötter neder,
 Wisß att nu den dyra handen winna.

Dock helt annat tyckte Juliana.
 Och sin hemlighet ej mer hon dolde,

Utän qwad med mod, den höga jungfrun:
 — Juliana tror på Jesus Kristus,
 Sin får ingen Juliana kalla,
 Som ej Julianas Gud anropar.

Då förfärades den raske friarn,
 Ty för några weckor sedan hade
 Honom, Diwerdomaren, förkunnats
 Kejsarns wilja att med döden straffa
 Alla Christne, som han finna kunde;
 Dersför blefnade den raske friarn,
 Och bedröfwad från den ädla jungfrun
 Klar han, att inberätta detta
 Dwälkomna bud för trygge fadren.
 Gubben, hwilken hatade de Christne,
 Far förfärad upp och klagar bittert,
 Kallar dottren, kring des hals sig kastar,
 Elbsar många ljuflwa ord på henne:

Barn, mitt barn, mitt lam, mitt enda kära,
 Min juwel, klenod, min ålders glädje,
 Hwi har du mig detta gjort? Är detta, —
 Som mitt fadershjerter har förtjenat?
 Återwänd mitt lam, du wisseförda;
 Återwänd till hjorden, som du lemnat;
 Återwänd till våra gamla gudar,
 Som på kors ej, som din Kristus, doge,
 Men i herrliga Olympen throna
 Och de sina makt och lycka skänka.
 Gör det; tänk derpå och dig förbarma
 Diwer mig och biver dig, min dotter.
 Så den högelingen rörde fadren.

Milddt, men fast den ädla dottren svarar:
 — Kära fader, hwad du mig förärat,
 Guld och perlor, kedjor, ringar, smycken,
 Mina sköna kläder allesamman,
 Detta lif, mitt unga lif tillika,
 Wä du taga, nöjd jag ger det åter;

Men att själen, hwilken Gud har skapat,
 Och Guds son med eget blod förlossat,
 Öffra dig, will du wäl ej begära.

Då förgrynnades den hårda fadren,
 Lät i kammarn spärra in sin dotter,
 Under hopp, att under tiden kunna
 Först med hunger, se'n med slag af gisfeln
 Hennes för så weka sinne böja.
 Fångadt dock, ståndaktigt blef des sinne.
 När för presterne det sist blef kunnigt,
 Att Juliana trodde uppå Kristus,
 Retades af dem den stora hopen.
 Fruktanswärdt den wilda massan rasar,
 Stormar till Proconsulns hus och bjuder
 Honom lemna ut sin enda dotter.

— Gif och henne, ropa tusen stämmor,
 Gif och fienden till våra gudar,
 Huswudstadens och ditt huses skamfläck;
 Gif och henne strax, att henne mände
 Wederfaras efter kejsarns utslag!

Dorylaus, ömmande för dottren,
 Går till folket ut och lofwar ställa
 Dottren inför öfwerdomarns domstol,
 På det kejsarns lag må döma henne.
 Och blef hopen så med möda lugnad.

Heliodorus satt på öppna torget
 Och war sysfellsatt att döma folket,
 När det doswa gnytt från de ur fjerran
 Bildt framstormande hans öra nådde.
 Fram sig wältrar deras wäg; och plötsligt
 Stod inför hans stol den höga jungfrun,
 Som för honom war så swår att winna.

— Denna också, ljöd ur tusen minnar,
 Denna och bekänner Nazarenen;
 Gör med henne hwad som lagen bjuder!

Lugn och majestätiskt stod den ädla
 Juliana framför domarsätet,
 Wändt mot himlen war des klara öga,
 I des ögonfransar tårar darra,
 Lindrig harm ikring des läppar skälfriver,
 Ljuslig blyghet färgar hwita kinden,
 Hennes hår, från hwillet bandet glidit,
 Föll i ringlar ned för hennes arlar.
 Så stod jungfrun. Hat och kärlek båda
 Kämpa nu i Heliodori hjerta;
 Hatet wiler dock och kärlek segrar.

Och han folket bad att sig förstingra.

När han henne såg då helt allena,
 Börjar han så ljustwa ord att tala:

— O du ädla, tadelsfria jungfru,
 Haf medlidande dock med din ungdom,
 Haf medlidande med fadershjertat
 Och med mig din tjenare tillika,
 Som den lotten gafs att dig nu döma,
 Då blott dig, hans ödes herrskarinna,
 Denna plats tillhör och din blott honom.
 Skall till sist ditt stränga sinne wekna!
 Blif blott min och allas hat skall sloctna,
 Blif blott min och hwart bekymmer ändas.
 Ej min affigt är din tro att kränka;
 Tro på Christus du. Ja, sjelf jag skulle,
 För din skull, i tro och fly till honom,
 Band mig icke lejsarns stränga wilja.
 Dock jag räddar dig, om blott, o jungfru
 Min att blifwa du mig nu will loswa;
 Skynda då! dröj ej! o lät mig höra
 Detta ljustwa ord, och lef och älska!
 Så med värma qwad den unge mannen.
 Hon försmäende hans anbud, swarar:
 — Kan ett rent sig med ett örent para,
 Kan wäl dagen sig med natten ena.
 Och med Christus Belial? Hör upp

Att, hwad som ej höfwes mig, begära!
Må du göra se'n, hwad pligten bjuder.

Gj ett swar så stötande sig wäntat
Öfwerdomaren. Och bittert särad
Känner sig hans stolthet. Dock hos honom
Kärleken en sund med hämnnden kämpar,
Kärleken dock wiker, hämnnden segrar. —
Sina tjenare han till sig kallar;
Blyga flickan bjuder han dem blotta
Och des här uti en släta slingra
Och wid pelarn gyllne slätan fästa.

Swäfwande i lusten hängde jungfrun.
Och med spön af tjenarne hon gifflas;
Sönderfliten blef af bittra gisseln
Fina kroppen, alabasterhuden
Resligt färgades af röda blodet.
Men hon teg och led, den höga jungfrun.

Och han skrek med hån: som hemgift detta

Tag tills widare; till morgongäfwan
Står den nyförmälda bättre åter.
Talade; och bjöd för natten föra
Den halft döende till fängselhälan.

Utaf giftig lust och änga plågad,
Och med hand och fot i bojor slagen
Lofwade likwäl den ädla jungfrun
Gud och Kristus med ett fröjdfullt sinne.
War des kropp likfom ett enda sår,
Dwällde blodet som ur tusen källor,
Hotade des ögon utaf smärta
Springa ut ur sina wida gropar,
Gud och Kristus lofwade dock jungfrun.
Hälans gröna stenar henne tycktes
Såsom lasursten och marmorstifwor;
Och för den härryckta syntes dessa
Redjor, bojor lika bröllopsmycken,
Och des halmbädd som ett bröllopsläger,

Der den käre henne famna skulle;
Kärlek blott är säll i sjelfwa qwalet. —

Då omsider midnatten war inne,
Fylldes plötsligt med en solklar strålgans
Hennes dystra fängselhwalf. I glansen
Stod en genius för Juliana.

Med en böljande talår azurblå
War han prydd; en stjernestickad gördel
Sig kring honom: slöt; smaragdewingar
Från hans kåda skuldror ut sig bredde.
Ejst han hwistlar så till Juliana:

— Ware helsad huldaste! som budskap
Kommer jag från Den, du tro och kärlet
Redan nog till denna dag bewisat.
Dina plågor qwälja honom. Långre
Se dig pröfwad så Han ej kan lida.
Will fastmer att du din kropp, den snöda
Ger till pris åt friarn, fast i tanken
Att din själ likwäl skall Hans förblifwa.
Så det obekanta sändebudet.

Juliana såg på honom häpen.

Skarpa, pröfwande des blickar träffa

Hans osäkra blick. Och så hon talar:

— Dwän, hwem är du? Jag dig befaller

Wid det namn, hwarför en afgrund bäfwar,

Att du wisar mig din rätta skepnad!

Wredgadt talte så den ädla jungfrun;

Och det magiskt tända stenet slocknar.

Det bles mörkt. Och genom hemsta mörkret

Blekröd blixten ljungar fram. I lågans

Swafwelsgula återstken, o affty,

Låg den Dnde, stålbesjellad drake

Framför jungfruns fot. Med ängslig quidan

Kröfte sig den sege, tjöt och bönsöll,

Att hans swel hon måtte dock förlåta

Och ej hindra sården till hans öken.

Full af wrede och med bortvändt öga
 Qwad hon: Far till afgrunden du lede!
 Och till afgrunden for underdjuret.
 Men allena med sin ljuswa kärlek
 Blef den höga jungfrun. Huru nära
 Kände hon sig ej sin wän, den dyre.
 Blötsligt lofna fötterna från bojan,
 Och de fina armarne från banden;
 Och en ljuslig balsam kändes stärka
 Hennes brutna lemmar. Alla sären
 Helades på stund. Så frisk, så sin
 Ter sig knappast kroppen hos en nyfödd;
 Fri hon war från alla qual, all jemmer;
 Långtansfull igenom fängselgallren
 Blikade nu den hänräckta jungfrun,
 Helt otåligt att des högtids ljuswa
 Morgon dröjde så, att sig förkunna.

Och då solen knappt bestrålat östern
 Satt på domarsätet redan åter
 Heliodoros, som på skorpioner,
 Ej på eider genomvakat natten.
 Och han bjöd att föra dit Juliana,
 Och med hast blef Juliana ditförd.
 Majestätisk stod och full af höghet,
 (Hvilken skönheten med ostuld födde,
 Juliana inför domarsätet,
 Fri från hwarje fläck och hwarje fel
 Ifrån skuldran ned till fotabjellet,
 Glöddande i lifwets skära friskhet,
 Glöddande som nyfödd ros, då kalken
 Ljust sig wecklar opp för wårens fläktar.
 Känslolös likwäl wid sådan anblick,
 För medlidande ej mer tillgänglig,
 Lörstande af hämnd nu Heliodoros
 Röt med stegrad wrede: bort med henne!
 Bort med den förhexade, ty eljest

Kunde gudarne af harm förinta
Semte henne of; — Nej, bort med henne!

Så i wrede ropar Heliodorus,
Skyndar sedan att fullborða offret.
Bjöd att man en ugn af gjuten koppar
Skulle glödgga genom lågans styrka
Och i kopparswalget innesluta
Jungfrun wäl. Dock ugnens eld kring henne
Flåttade så friskt som stogens windar.
I ett bad han bjöd att föra jungfrun,
I ett bad, beredt af sjudhet olja;
Dock kring jungfruns kropp sig oljan mängde,
Ljum och fuktig som en ädel balsam.
Röda eldkol lät han utströ; Jungfrun
Bäddades derpå; men såsom rosor
Ljust de glödde kring deß fina lemmar.
Sina grymma tigrar, leoparder
Lät han hetta på den fromma jungfrun,
Som de smekte lika tama hundar.
Bjöd att störta henne ifrån klippans
Stolta spets uti Propontis' hwirflar,
Som med wördnad henne återförde.

När då folket såg de stora tecknen,
Slogo de sig för sitt bröst och ropte:
— Stor i sanning, stor är Kristus, större
Är Heracles ej, och ej Apollo!

Hedningen, som det förnam, befallde,
Att med swärdsbhugg genast jungfrun dräpa.
Och till afrättsplatsen så hon fördes.
Nu för tredje och för sista gången
Stod för hennes blick det kända budet
Med en palmqwist nu och med en krona.
— Kära syster, sade han med glädje,
Som jag ser har du din krans bewarat
Uti tro och sanning. Friska blomstra

Dina rosor än och dina liljor.
 Dock din liljetid är all. Förhanden
 Tiden ware nu för rosens högtid.
 Kom då, syster, kom då med till festen!
 Så det kära budet qwad och flydde.

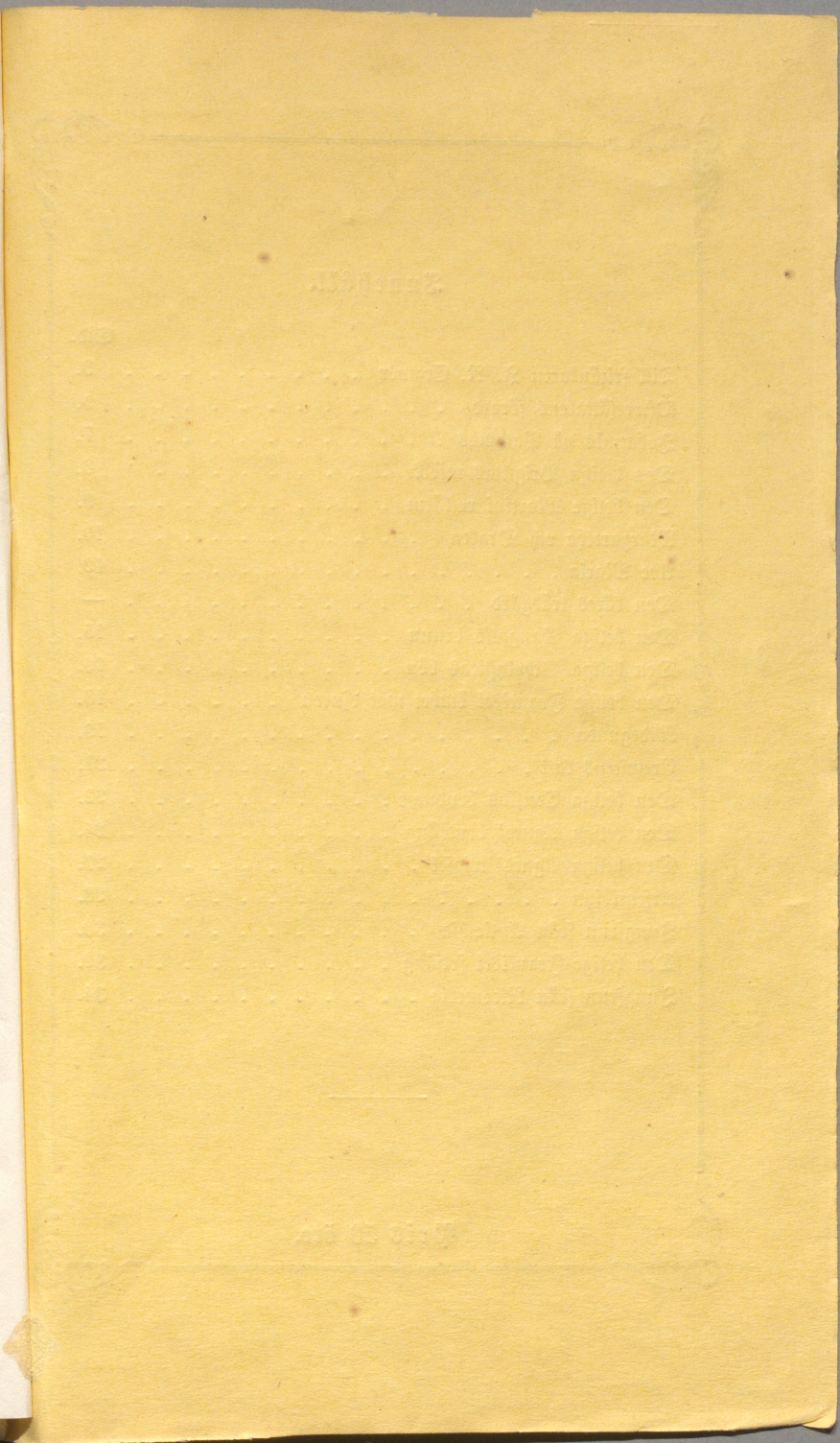
Juliana, som sig såg wid målet,
 Och wid målet såg en krona skimra,
 Lifwas underbart; af fröjd betagen,
 Uppslår än en gång de klara ögon,
 Breder sina armar ut, att trycka
 Liksom till sitt bröst för sista gången
 Alla wäsen och farwål dem bjuda.

— O farwål, den fromma jungfrun ropar,
 O farwål, du sköna jord, du frida,
 Kärilig rund af sorg och fröjder blida,
 O farwål med dina tomma nöjen
 Och I smärtor, som ej länge dröjen;
 Faren wäl i blomsterrika trakter,
 Bäcker, fluggor, firmamentets makter;
 Faren wäl föräldrar, barndomswänner,
 Och I alla, alla, som jag känner;
 Jag wälsignar Er på graswens tröskel!
 Tid, du flyktige, farwål! . . . Ware helsad
 Ewighet, der fromheten blir frälsad,
 Herrans stad med dina rymder ljusa,
 Eden med de träd, som lifskraft susa,
 Himmelrike med din helga skara,
 Herrans moder och I stjerneklara
 Jungfrur alla; Och du wän, du kära
 Min för nu och alltid, Du min ära,
 Du min blodsbrudgum, att Dig omsluta
 Längtar jag, som mången suck fått gjuta,
 Längtar wid ditt bröst mitt lif få sluta
 Under englars chör och fromma sänger,
 Ware helsad du o tusen gånger!

Jungfrun så med helig värma ropar:
 Bjer sedan sig på knä i gräset,
 Hugget wäntande med nedfänkt hufvud.
 Heliodoros winkar. Swärdet blirtrar.
 Och så skiljdt från hennes liljenacke
 Föll i gräset hennes sköna hufvud.

Jorden girigt njöt af helga blodet,
 Och en blomma underbar ur blodet
 Uppstöt lik en flockrik hyacinth,
 Hwit som snö; men hwarje liten flocka
 En blodsdroppa uti kalken hade.

Ännu alltid uti lifa skönhet
 Blommar i vår trädgård underblomman,
 Flockrik, fryddlikt doftande, ambrosiä,
 Och på snöhwit barm en blodlik droppa;
 Trädgårdsmästarn kallar den Juliana.

Innehåll.

	Sid.
Till frittänkaren J. N. Cramér	3.
Öfverfättarens förord	5.
Johannis på Patmos	7.
Den heliga Brigittas mjböke	8.
Den helige Martini rockärm	9.
Margaretha och Draken	10.
Ave Maria	12.
Den käres trädgård	—
Den heliga Gangolfs brunn	15.
Den heliga Scholasticas böen	16.
Den helige Francisci böhet mot djuren	18.
Madegunda	19.
Eremitens katt	21.
Den heliga Cecilias brudnatt	22.
Den heliga Agnes' brudfång	24.
Den heliga Agnes' wigsel	27.
Arsenit syn	28.
Jungfrun från Antiochia	30.
Den helige Francisci solfång	32.
Jungfrun från Nicomedia	34.

Pris 50 öre.